

KOLLÁR ÁRPÁD

Utómunkálatok

*a hűlő porcelán tálak –
a szürkés-zöld szeladonok felületén
végigfutnak a hajszálrepedések,
s a megpattanó zománccról szépen
leválnak a hangok.*

*ülsz műhelyedben,
miután kiemeltél a kemencéből
egy-egy törékeny mintával hintett tárgyat,
és hallgatod hogyan pattog a festék,
a széteső anyag hogyan szépül.*

*ülsz és hallgatod,
átszövi lassan a semmi a formát,
hogy széthasad hűlő burkában a világ –
és a réseken át elszivárog a test hője.*

Stratégia

*egyre távolabb kellene merészkedni
ezen túl.*

*az óvatos orvvadász mohóságával
sikátorról sikátorra settenkedve
elfoglalni még néhány hadállást.*

*mintha ellenanyag terjedne a testben
– a bőrpír jelzi pusztán a kiszemelt
terület határát.*

*egyre távolabb és távolabb osonva
körbehuggni a hátország csendjét,*

*majd megtévesztve önmagunkat is,
a visszavonulás leplében fejvesztve
menekülni.*

ha a nejlon zokninál maradok

*talán másképp alakul minden
talán nem tapad bőrömhöz
úgy a költészet sem
akár izzadt lábfejemre
a nejlonszálas fekete zoknik
vagy időben hozzászokok
a légszomjhoz
hogyha a műbőr cipőkkel együtt
le nem cserélem
el nem dobom az utolsó
testemhez simuló műanyag holmit
talán ha reggelenként még mindig
beléjük bújtatnám a lábam
a savanykás lábszag
a cipőkben csúszkáló izzadt talpak
nap mint nap figyelmeztetnének
valami elkerülhetőre*

már réges-rég ki kellett volna

*főznöm fortyogó, enyves lében
téged, mintha újévi kocsonyát,
lassú tűzön leválasztanom*

*a csontokról húsod, lefejtve
szépen minden hártyát, cafatot,
át kellett volna szűrni
málló tested, s kimérnem abból*

*néhány megfelelő adagot,
és eltennem holnapra,
akár egy összedrótzott leletet,*

*mit nagy gonddal
fejtettek ki a megkövült iszapból,
eltennem a fényesre sikált csontokat.*

mint a bika, kit a szokott
*karából műtehénhez visznek,
s noszogatják hosszan,
mázsás tagokkal nehezedjen
különös párjára,
hogy megcsapolva őt e csellel
szétosszák ezer darabra,*

*mint a bika, ki járatot kutatva
buzgó dákóval folyton
eldőf a test mellett,
kit a hiány alig ejt zavarba,
s egyre dühödtebb
tempóban luftol újra meg újra,
míg nem csordul valahogy
lombikba nedve,*

*úgy élek én is, mint a tenyészbika,
szüntelen döfködöm a semmit,
kóstolgatom mindegyre mohóbban,
próbálnám magamévá tenni,
s e matatással valamit folyton
szétszórok magamból.*

a macskákat megnyújtják olykor
*egyetlen határozott rántással.
ekkor valahol a nyak alatt,
akár a gyöngysor zsinórja,
elpattan a gerinchúr,
és szétgurulnak a fehér csigolyák.
a test finom remegése pedig
még sokáig ott marad a tenyérben.*

*mi is megnyújtóztatnánk
e hosszú zsugorodás helyett
egy megfelelő tenyérben
a remegés kedvéért.
legyen határozott és kegyetlen,
de szorítása nem túl erős.
hogy szakadjon, ne roppanjon,
ne zúzódjon a gerinc.*

*különben nem veti ki majd,
mintha gyöngyház utánszat volna,
nem veti ki csigolyánkat a föld.*

sokáig kóstolgattalak. a tétován

*keserű szirup volt ilyen, a köhögés-
csillapító, mit valahogy sosem
lehetett egyszerre lenyelni.*

*óvatosan szoktattalak magamhoz.
csökkentett adagokban,
hogy a gyanakvó szervezet
éberségét kicsellezzem,
s ne lökje ki a vendéganyagot,
mint köröm alól a szálkát.*

*pedig igazán rájöhettek volna,
az ellenállásnál sokkal rosszabb,
ha telítődnek a sejtek –*

*alaposan belaktam egyenlőtlen
viszonyunkkal uram,
s most tunyán elterülve várom,
hogy megmentés magadtól,
vagy szűkülő ostromgyűrűdben
a végsőkig kiéheztess.*

A galambcentrifuga

*mint mosásban kavargó zoknik,
egymáshoz csapónak néha –
egymáshoz verődnek a szárnyak.*

*mint centrifugában a bolyhos,
tarka holmik, verdesnek szüntelen
egy pont körül a kifacsart íven,
feljebb és feljebb pörögve.*

*és ebben az égi tarka-mosásban
összemosódnak lassan a színek,
kikékülnek mind, az örvösök,
deresek, szívesek meg a kíkek,*

*s kipördülve a tető erőteréből fel-
szippantja őket a kék gravitációja.*

szinte naponta elhagyok valamit.
*a veszteséghez úgyis előbb-
utóbb hozzá kell majd szokni.
nap-mint nap hullajtok el
magam után ezt-azt,
úgy tűnik ebben igazán jó vagyok.*

*itt hagyom, ott hagyom,
egy időre vagy végleg,
de a véglegét még gyakorolni kell.
nem találok egy-egy részletem,
nem találok és a keresésre
még csak nem is gondolok.*

*hozzászokni valahogy, hogy végleg.
gyakorlat kérdése az egész,
szívós munka és egy kis szerencse,
hogy végül is el tudjam kerülni
a szanaszét kallódó részeket.*

REKVIEM (1974)